

Foto Yel Ratajczak

De les aardrijkskunde kleurt wit-rood

Het wandelvirus bestaat wetenschappelijk niet maar fictief hoort het in het lange rijtje van de erfelijke virussen. Het beestje is overdraagbaar tussen generaties, maar wel absoluut goedaardig én doorgaans zeer welkom bij wie ‘besmet’ is. Vader en zoon Martin en Koen Meirlaen leveren het bewijs.

→ Interview Johan Lauwerier

Koen op Antarctica

Martin in IJsland

Ik ontmoet het duo per toeval aan de rand van de dansvloer op een onvergetelijk trouwfeest. Zelfs in een (klank)decor vreemd aan hun hobby voelen GR-mensen mekaar aanwezigheid. Maar met stomende Dance Music zet je de verhalen over tochten door Corsica of de Hoge Venen niet op muziek. En gezien de dj van dienst *Sigur Rós* niet in zijn cd-collectie heeft, spreken we af op een rustiger plekje bij Koen thuis in De Pinte.

Genetica

Vader Martin Meirlaen (64) is **vanuit de scouts op GR-paden** overgestapt: "Verkenningen met stafkaart en kompas waren mijn ding. In een latere fase van mijn leven, die met een jong gezin, was de passie voor wandeltochten niet weg, integendeel. Met onze twee kinderen, Koen en zijn zus, trokken we elk jaar naar de Ardennen. Telkens een andere vallei, keuze genoeg, zuidelijk België heeft een enorme variatie aan landschappen. Voor de kinderen was het altijd spannend, soms trokken we er zelfs in het donker op uit. Zo ontdekten ze ook de wit-rode tekens. Samen met Koen ben ik via

GR 57 vanuit Sy in verschillende etappes door de Ourthe-vallei gestapt tot in Diekirch. Het echte avontuur was begonnen. Daarna trokken we voor serieuzer werk naar het Berner Oberland en de Tour du Mont-Blanc."

De nodige kaarten en topogidsen haalt Koen nog steeds uit vaders collectie.

Martin scherpste zijn kennis en kunde over de bergwereld verder aan met **cursussen bergmonitor en gletsjertochten**. Hij begeleidde tochten voor groepen in de Haut-Jura, langs de Katharenroute en voor Intersoc in Zwitserland, o.a. rond de Matterhorn. Inmiddels hadden de **wetten van de genetica** hun onverbiddelelike werk gedaan. Zoon Koen (31) had het virus geërfd, met een brevet van bergmonitor als bewijs. Samen met zijn vriendin liep hij GR 20. Laatst in oktober trok hij nog met vrienden op

tweedaagse. Koen: "Twee keer per jaar doen we zo'n bivaktocht. Met die formule duurt een weekend ook langer. Als je in een gîte overnacht is je dag om zes uur afgelopen, als je wildkampeert moet je dan hout beginnen sprokkelen en de barbecue voorbereiden en wacht er nog een lange, aangename avond. Onlangs zat ik met acht vrienden rond een kampvuur aan 'le Tombeau du Géant', aan de oever van de Semois."

De nodige kaarten en topogidsen haalt Koen nog steeds uit **vaders collectie**. De liefde voor de kaart is groot bij de Meirlaens. Koen: "Ik heb sinds kort wel een gps, maar we werken toch nog altijd graag met kaart en kompas. Soms is een gps nuttig, zoals die keer in IJsland toen er tijdens het gidsen van een groep door een sneeuwlandschap plots een whiteout opdook. We zagen geen hand voor ogen. Met enkel een kaart en een kompas is precieze positiebepaling in die omstandigheden onmogelijk."

GR-propaganda

Koen is leraar geografie en wiskunde in de hoogste jaren van Leiepoort Sint-Hendrik.

Als je wildkampeert wacht er nog een lange, aangename avond.

Wallonië heeft een enorme variëteit aan landschappen.

Daar is hij een **propagandist van het GR-wandelen**: “Leerlingen vragen mij vaak tips. Als het voor hun eerste GR-ervaring is geef ik altijd GR 57 op. Die is op meerdere plaatsen gemakkelijk met de trein bereikbaar. Met een *Go Pass* reizen ze goedkoop en milieubewust. Als ze ook nog zelf voor hun ontbijt en lunch zorgen hebben ze voor weinig geld een super-weekend. Voor sommigen is die eerste ervaring een openbaring. Soms krijg ik van ex-leerlingen nog mails met de vraag naar een nieuw GR-idee.”

“Bovendien is de studie van de **geologie** van België een prima gelegenheid om GR in de klas ter sprake te brengen. Ik laat de leerlingen zien dat er meer is dan de Ardennen en dat de Condroz en de Famenne ook prachtige streken zijn om de lestheorie aan de praktijk te toetsen. Een groepje zesdejaars raakte betoverd door het landschap van IJsland. In het thema ‘platentektoniek’ leerden ze het unieke karakter van het land kennen. Ik hielp hen graag op weg voor een trektocht in dit prachtige land, met zijn aparte natuur, sfeer en muziek. Een cd van Sigur Rós, mijn favoriete IJslandse band, mochten ze dus niet vergeten. Maar aan begin-

ners raad ik altijd eerst een GR in eigen land aan. Ik dring erop aan dat ze de GR-topogids kopen en ook een kaart en kompas meenemen. In de les aardrijkskunde hebben ze daarmee leren werken. Op een kaart is heel veel boeiende informatie over het landschap te lezen, aan de hand van de hoogtelijnen bijvoorbeeld.”

“Voor mij zou GR als item in de handboeken aardrijkskunde moeten staan.”

Gebaande wegen

Maar, al die jonge GR-stappers hebben hun passie dus wel te danken aan vader Martin: “Ik volg graag een GR omwille van de variatie langs de route: open landschappen, bossen, dorpen. Wanneer je een knooppuntenparcours volgt, krijg je geen zicht op het geheel. Via een GR wel. Op een GR weet je dat je altijd overal door

kunt, ook op plaatsen waar dat op een kaart niet duidelijk is. **GR heeft de weg gebaad**. Op de tochten die ik alleen maakte – GR 10 in de Franse Pyreneeën en een deel van GR 20 op Corsica – gaf het volgen van het wit-rode spoor een stuk veiligheid. Ik had toen nog geen gsm. Je weet maar nooit dat men je moet komen zoeken. Het thuisfront wist altijd wanneer ik welke GR-etappe deed.”

Koen: “Op een GR-pad loop je normaal niet verloren. Vertrekken met een duidelijke tocht-planning geeft ook **zekerheid voor de ouders**. Ze weten waar hun kinderen naartoe gaan, en dat ze daar niet wat doelloos zullen rondtoeren. Zo kon vorig jaar een project van negen meisjes, ondanks aanvankelijke bezwaren van enkele ouders, toch doorgaan. Ik adviseer ook altijd zo milieubewust mogelijk te reizen, kwestie van onze ecologische voetafdruk klein te houden. Vorig jaar zijn we met een groepje naar de Schotse Highlands getrokken, met de trein. Jongeren denken spontaan aan het vliegtuig, vanwege goedkoop en snel, maar als je hen uitlegt wat er op het spel staat kiezen ze toch vaak voor de duurderse treinreis. Bovendien beleef je met de trein het landschap ten volle.”

GR als leerinhoud

Aandacht voor het milieu en verwondering opwekken bij leerlingen is voor Koen de dubbele doelstelling om **GR als leerinhoud** te gebruiken: “Voor mijn didactische uitstap kies ik meestal de streek van Calais waar we dan een stuk van GR 121 stappen tussen Cap Blanc Nez en Cap Gris Nez. Voor de meeste leerlingen zijn die wit-rode streepjes een ontdekking. Daarna staan ze versted waar ze die GR-tekens overal zien opduiken. Ze komen mij dan fier aankondigen: “Meneer, er loopt ook een GR over de Markt in Deinze!” (GR128) Op die manier wordt GR een gespreks-onderwerp bij hen. Ze ontdekken dat België

Vader Martin neemt een groep op sleeptouw.

Spectaculaire karstverschijnselen in de buurt van Nismes.

Hier hoort muziek van Sigur Rós bij.

mooi kan zijn, in de verschillende seizoenen, in zijn variatie aan landschappen. En alle karakters vinden hun gading: zowel zij die de sfeer zoeken in idyllische panorama's als degenen die uit zijn op sportieve prestaties. De nieuwsgierigheid is in ieder geval gewekt. En welke jongere kijkt niet uit naar een avond aan het kampvuur? Voor mij zou GR als item in de handboeken aardrijkskunde moeten staan."

Palmares

Jong geleerd is oud gedaan, die 16-, 17-jarigen moeten er inderdaad nu aan beginnen, willen ze ooit het palmares van vader Meirlaen benaderen. Zijn **bijzonder gedetailleerd tochtenarchief** is indrukwekkend en voor elke streek heeft hij een paar specifieke aantrekkingspunten: "De Beaufortain (GR 55) was een openbaring. Verder heb ik genoten van de Tour des Ecrins (GR 54) en de Vanoise (GR 5 en GR 55). In de Mercantour had ik mij in de maand juni wel een keer misrekend. Er lag nog een dik pak sneeuw. De huttenwaard had gezien dat ik stijgers noch piolet bij had. Hij heeft

mij die dingen gratis geleend. Op mijn eindpunt in Nice mocht ik het materiaal gewoon terugsturen. Gelukkig, anders had ik het nooit gehaald. Maar ook in eigen land heb ik spectaculaire tochten gemaakt. Zoals GR 125, Tour de l'Entre-Sambre-et-Meuse, met de karstverschijnselen in de buurt van Nismes, en de brede en majestueuze Semoisvallei als contrast met de smalle Ourthe- en Lessevalleien." Als reisleder heeft Martin bovendien een zeer gevarieerd

programma in het aanbod. Dat gaat van begeleide tochten in IJsland tot toeristische wandelingen in de Vlaamse Ardennen afgerond met een etentje. Tussendoor is hij ook nog voorzitter van wandelclub Sterrestappers.

Terug thuis zet ik een cd van Sigur Rós op. De melodische, symfonische klanken van deze 'intense droomrock' maken van het intikken van deze tekst een aangenaam werkje.

De keuze van Martin en Koen

Na intens overleg kwamen vader en zoon tot volgend compromis:

1

Ourthevallei, GR 57

Sportieve route die gemakkelijk bereikbaar is.

2

Brussel en omgeving, GR 126, 12, 579

Heel dichtbij. Verrassende groene en dorpse oases. Het is onvoorstelbaar dat men op sommige plaatsen op een goed uur wandelen van de Grote Markt is.

3

Côte d'Opale, GR 120, 121, 145

Boulogne-sur-Mer en Calais zijn vlot bereikbaar. Altijd een verrassing met de combinatie van zee, kliffen en groene heuvels.

4

Pyreneeën, GR 10

Omwille van de uitdaging. Jongeren worden soms over de streep getrokken om

die zware GR aan te durven in de wetenschap dat ze na de tocht met de trein kunnen terugkeren naar de Middellandse Zee om daarna van een strandvakantie te genieten.

5

Corsica, GR 20

Ook omwille van de uitdaging, en van de magie, maar niet als kennismaking met GR!

6

Tour du Beaufortain

De streek is één van de laatste getuigen van het bergleven van weleer. Met een kijk op het Mont-Blancmassief en de Vanoise.

Nog een tip van Koen: www.hiking-advisor.be, zeer nuttig voor beginners, met o.a. materiaallijsten (wat moet er (niet) in mijn rugzak?). Website van Martin: www.wandelgids.be.

AHA-project

Vier jaar geleden won de 5de Latijn-Wetenschappen van Leiepoort campus Sint-Hendrik uit Deinze de Polar Quest-wedstrijd. Een deel van de prijs was dat leraar Koen Meirlaen voor een tijdje naar het Princess Elisabethstation op Antarctica mocht om van daaruit les te geven. De klimaatverandering stond vanzelfsprekend hoog op de agenda. Intussen zit het thema milieu en klimaat stevig verankerd in de school. Koen trekt nog altijd door Vlaanderen met zijn lezing 'Antarctica en klimaatverandering?' www.ahaproject.be